

Süle Katica Veronika

Grazi szakmai gyakorlat

Beszámoló

Nagyon vártam már a Grazi szakmai gyakorlatot. Szinte az utolsó pillanatban jelentkeztem, mégis sikerült bekerülnöm a csapatba. Nagyon örültem neki, hiszen nagy lehetőség volt ez az út számomra, hogy tapasztalatokat gyűjtssek, tanuljam a nyelvet, illetve új embereket ismerjek meg.

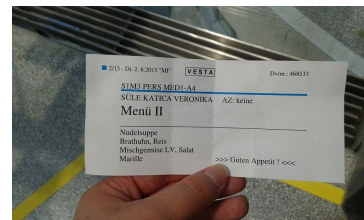
2015. 05. 17-én, vasárnap reggel 9-kor indult a vonatunk a Keleti pályaudvarról. Mindenki várta már nagyon, hogy vajon milyen lesz ez az egy hónap, amit kint töltünk egy számunka idegen területen, idegen kórházban, idegen nyelven. Mikor megérkeztünk, a szállásunk elfoglalása után szétnéztünk a városban, elmentünk együtt vacsorázni és megbeszéltük a másnapi programot.

Hétfőn az ottani iskolába vezetett az utunk, ahol tájékoztatást kaptunk Grazról, illetve a kórházakról, ahol dolgoztunk. Később körbevezettek minket az egész iskola területén, közben elmondták a tudnivalókat. Itt kaptunk munkaruhát, ami egy fehér nadrág és egy fehér T-ujjú tunika volt. Az egyenruhákat tehát a tanulók is kapják, nem csak a kórházi dolgozók.

Az első napon Gerhilde, a koordinátorunk szétosztott minket az osztályokon, ahol az egy hónapot töltöttük. Én a negyedik emeleten, egy fertőző osztályra lettem beosztva. Eleinte igen nehezen találtam a helyem és nem igazán tudtam, hogy miben tudnék segíteni. A nyelvi korlátok miatt kevésbé értettem meg, illetve kevésbé tudták nekem elmondani, hogy milyen tevékenységnél, kinek és hogyan tudnék segíteni. A non-verbális kommunikáció nagyban segítette a nyelvi nehézségeim leküzdését, valamint a munkám elvégzését. Ez a korlát nem is tartott sokáig, mivel a kedves és segítőkész nővérek mindent megmutattak. Az eszközök helyét, a különböző helyiségeket, a napi feladatok

elvégzését nagyjából, ami belefért a nyolc óra munkaidőmbé. Külön szerencsésnek mondhatom magam, mivel az osztályon volt egy angolul beszélő nővér, aki ha valamit nagyon nem értettem, angolra fordított. A német nyelv kevésbé az erősségem, mivel csak mindössze 2 évig tanultam a gimnáziumomban heti 1-2 óraszámban. A főnővér nagyon segítőkész volt, segített megrendelni a heti ebédem. Nagyon jó volt, hogy magamnak választhattam ki három menüből, hogy mit szeretnék enni. Fél egy körül mentem le ebédelni, ahol összefutottam pár csapattársammal és meglepve figyeltük és beszélgettünk át az ottani rendszert. A munkaidőm végeztével kérdezték tőlem, hogy hányra jövök másnap, milyen műszakban leszek. Én egyből mondtam, hogy reggel hétre jövök, mire megmutatták a műszakok idejét és mondták, hogy a nappali műszak hat óra harminc perctől délután fél háromig tart.

Másnap "frühdiens"-es műszakban, tehát reggel fél héttől kezdtem a gyakorlatom. A második napomon már tudtam nagyjából, hogy mi fog történni és mire számítsak. Már nem féltem annyira, mint az első napon. Igaz, még bizonytalan voltam jó pár eszköz helyét illetően, de mindig megmutatták őket, ha jeleztem, hogy én még új vagyok, így aznap is sokat tanultam. A feladatkörömbe tartozott például a reggeli tisztázásban való segítségnyújtás, ami a betegek higiénés napi szükségleteinek kielégítését jelentette, beleértve a fürdetést, fogmosást, fésülködést, ágyak felfrissítését, szükség esetén ágyneműk áthúzását. Későbbi tevékenységeim a reggeli kiosztása, az adott betegeknél etetésben való segédkezés, vérnyomás illetve lázmérés. Megmutatták a lázlapokat és elmondták, hogy hol, mit és hogyan kell, jelöljek benne. Fontos volt hogy rákérdezzünk arra is a betegeknél, hogy volt-e aznap széklete. Ha volt széklete egy vonallal, ha nem volt, akkor egy karikával jelöltük a lázlapban.

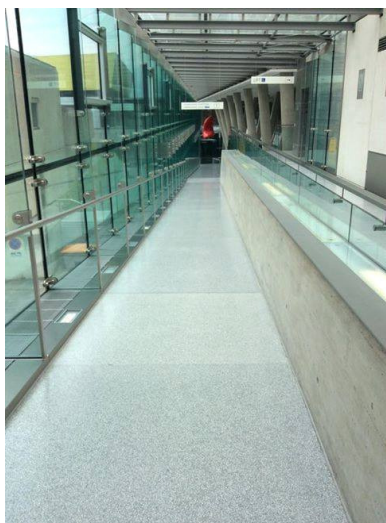
Ezen a napon egy ottani tanuló nővérrel voltam, akinek ez a harmadik napja volt. Kölcönösen segítettük egymást, illetve figyeltük a nővérek különböző beavatkozásait. Ilyen volt például az infúzió bekötése és az inhalátor beüzemelése, amit nem sokkal később mi is, persze felügyelet mellett, megnézegethettük, beszerelhettük. Igazából mindig volt valamit tenni, illetve segíteni, tehát nem

unatkoztam egy percre sem. Ha láttam egy nővért, hogy egy vizsgálathoz készít elő, mindig udvariasan megkérdeztem, hogy nézhetném-e, illetve mehetnék-e vele a vizsgálat helyszínére.

A harmadik vagy a negyedik napomon találkoztam egy magyarul beszélő erdélyi segédápolóval, aki éjszakás volt aznap, úgyhogy a reggeli átadásnál nagy segítségemre volt. Tudni illik, hogy a reggeli átadás nagyon gyorsan, viszont annál is pontosabban történik. A betegek éjszakájának átbeszélése, amikor is mindent, amit fontosnak tart az átadónővér mond, és nekünk, a reggeli műszakosoknak mindent, amit szükségesnek tartunk az ellátással kapcsolatban le kell, hogy jegyzeteljük egy A4-es papírra, ahol fel van sorolva, hogy melyik beteg melyik szobában fekszik és hányas ágyon. Az ágyakat különben ugyanúgy számozzák, mint nálunk, tehát ez nem volt számomra szokatlan. A feladatok elvégzését nagyban segítette az ápolói lapom, így mindig tudtam, kit melyik szobában, és hányas ágyon találok meg, illetve tudtam, hogy az adott betegnek milyen, már diagnosztizált betegsége vagy betegségei vannak. Ez különösen fontos volt az én osztályomon, ugyanis mint már említettem, fertőző részlegen végeztem a tevékenységeim. Nem utolsó sorban, mivel Ausztriában nagyon fontos, hogy a betegeket nevéükön szólítsák, és soha se tegezzék ebben is sokszor nagy segítségemre volt.

A betegek ebédtetése után általában körülbelül fél egykor tudtunk lemenni az óriási ebédlőbe, ahol az orvosok, nővérek és egyéb dolgozók együtt, hosszú asztaloknál étkeztek. Az ebédszünetünk fél óra volt és mindig hangsúlyozták, hogy ezt a fél órát használjam is ki.

Minden reggel pontosan fél hétkor kezdődik a reggeli műszakosok számára az átadás. Tehát nekem ekkorra már ott kell legyek a nővérszobában és jegyzetelni a

betegek állapotát, az elvégzendő vizsgálatokra való előkészítések módját illetve az egyéb fontos információkat az ellátással kapcsolatban. - Ez a folyamat körülbelül huszonöt-harminc percet vesz igénybe. Elkezdődik a betegek rutinszerű ellátása. Ez az ellátás, mint már említettem a tisztázást jelenti, amikor is a betegeket minden reggel szükség szerint

megmosdatjuk, tisztába tesszük, ágyat rendezünk, illetve ha szükséges, huzatot, lepedőt cserélünk. Nem csak náluk, hanem nálunk is nagyon fontos a betegek privát szférájának megőrzése. Ezt egy nagyon ötletes, nővéreknek is nagyon hasznos elektronikával oldják meg. Minden szobában van egy kis kijelző, amelynél be lehet gombnyomással állítani, ha egy nővér tartózkodik az adott szobában és lehet jelezni, ha éppen olyan tevékenység folyik, amelynél a hozzátartozók illetve egyéb személyeknek nem tartózkodhatnak a kórteremben. Ezt kintről fényjel jelzi. A szerkezet mutatni tudja az orvosi vizit helyét is, így mindenki kintről is meg tudja állapítani, hogy melyik kórteremben vannak az adott orvosok. Sőt ez a kis kijelző, azt is mutatja, illetve hanggal jelzi, ha egy másik szobába egy beteghez még nem érkezett segítség. A szobaszámot illetve az ágyszámot is mutatja.

Az első hétvégén sajnos megint korán kellett keljünk, mivel kezdetét vette a kirándulós programunk. Bécsbe utaztunk.

Nagyon esett az eső már reggel, amikor elindultunk, de ez még semmi volt ahhoz képest, ami Bécsben várt ránk. Ugyanis ott annyira esett az eső, mintha dézsából öntötték volna. Nagyon fáztunk, mivel megáztunk, igaz volt esernyőnk, de a cipőnk nem bírta sokáig. Hatból ötünknek

űszott a lába az esővízben. Úgyhogy inkább a plázák felé vettük az irányt. A legjobb ebben a napban talán az volt hogy együtt voltunk és a nem túl jó idő ellenére is remek volt a hangulatunk. Mikor hazaértünk a majdnem 3 órás vonatút után, elmentünk vásárolni, mivel fel kellett készülnünk a hosszú hétvégére. Tudtuk, hogy vasárnap és hétfőn a Pünkösöd miatt nem lesznek nyitva boltok.

A következő munkanapon „Spätdienst”-es voltam, azaz délutános műszakban dolgoztam. Tehát a műszakom tizenegy órától kezdődött. Mivel az iskolában kapott gyakorlati ruháink fogyóban voltak, így hamarabb mentünk, hogy kapjunk tiszta munkaruhát a kórháztól. A munkaidőm kezdete előtt már fent voltam az osztályon és bekapcsolódtam a munkába. Nem sokára jött az ebéd kiosztása. Ez a teendő számomra nagyon érdekes, mindig örömmel osztom ki az ebédet, gyógyszereket és segíték az egyedül enni nem tudó betegeknek az étkezésben. Néha ilyenkor jutott

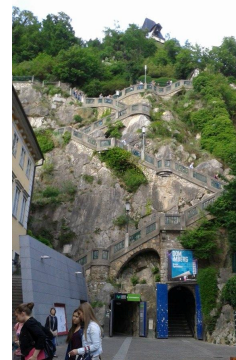
arra egy kis időm, hogy egy kicsit beszélgessek a betegekkel. Sokan kérdezik, hogy honnan jöttem, illetve mit tanulok és ilyenkor én mindig szívesen, széles mosollyal meséltem nekik hozzátéve, azt hogy a németem még nem az igazi. Mivel ezen a napon este hétig voltam így az ebédem is tolódott. Mint mindig ilyenkor is fent van az osztályon az ebédjegyem, amire rá van írva a nevem és az adott menü, amit választottam. Miután megebédeltem, az osztályon még sok teendő volt. Késő délután injekciókat adtunk be, majd a vacsorát körülbelül négy óra felé osztottuk ki. Ezek után a betegek rendbetétele, ágyak tisztázása. Mikor kész voltunk mindennel, a nővérek engem is megkínáltak vacsorával.

Az egy hónapos gyakorlatom alatt végül csak egyszer voltam délutáni műszakos, és észrevételeim szerint a délutáni műszakban kevésbé pörgős a munka, tekintve, hogy a vizsgálatok a délelőtti órákban vannak.

Az osztályon, ahol dolgoztam, a főnővér mondta, hogy ez az osztály nagyon összetartó és segítőkész csapattal rendelkezik, itt mindegy tulajdonképpen, hogy ki milyen beosztásban van, a céljuk ugyanaz, hogy minden beteg a lehető leghamarabb, legempathikusabban és a legjobb minőségben el legyen látva. Tehát ha épp egy nővér van a beteggel, nem hívja a segédápolót, hogy tegye tisztába a beteget, hanem ha ideje engedi, maga végzi el. Ez különösen tetszett a kinti gyakorlatom alatt, hogy ha segítségre volt szükségem, bárkit hívtam nem utasítottak el. Én tanulóként bárkinek segíthettem a kompetenciáimhoz mérten természetesen, így sokszor segítettem például a segédápolóknak is. Velük általában végigmentünk a kórtermekben és friss vizet osztottunk, valamint rendbe tettünk az éjjeli szekrényeket és le is fertőtlenítettük őket. A segédápolókkal tehát betekintést nyerhettünk a segédeszközök, az ágyak illetve egyéb kórtermi kiegészítők megfelelő fertőtlenítésében is. Az általános ápolói feladatokat, mivel már sokszor láttam, hogyan folyik jómagam, már felügyelet nélkül is végezhettem. Ilyenek például az ürítésben való segédkezés, a pelenkázás, esetenként ágytálazás, valamint a betegek jóllétének biztosítása. Az ágytálaknak, illetve a kacsáknak volt egy külön kialakított mosógépe, amibe csak be kellett helyezni őket és a megfelelő mosási funkciót bekapcsolni rajtuk, így tulajdonképpen mi nem érintkeztünk a fertőzöttnek tekintett széklettel, illetve vizelettel.

Egyik munkanapom nagyon érdekes volt, a megszokottól igen eltérő. Ugyanis a reggeli átadás után jött az iskolából egy számunkra már ismert tanárnő, aki beinvitált engem két harmad éves diák elméleti és gyakorlati vizsgájukra. Nagyon kedves és aranyos volt a tanárnő és a diákok is, mert mondták, ha valamit nem értek vagy szeretnék kérdezni, nyugodtan kérdezzem meg, illetve ha szeretnék, szóljak hozzá. Nekem nagyon tetszett ez a számonkérési mód, mert igen családiasnak tűnt a légkör és meglepően sokat megértettem a párbeszédéből. Mindezek után jött a gyakorlati vizsgarész is, ahol jómagam is részt vehettem a munkában a diákokkal. Ekkor a tanárnő érdeklődött, hogy Magyarországon hogyan folyik a nővérképzés. Elmeséltem neki azt is, hogy érettségi után lehet csak ezt a szakmát megkezdni.

A következő hétvégén egy kulturális programra mentünk el közösen. A választásunk a Schlossbergre esett. Felfele kipróbáltuk a Schlossbergbahn-t, ami olyasmi, mint nálunk a sikló. Nagyon izgalmas és nagyon káprázatos kilátás fogadott bennünket ott a magasban. Mutatók, és szinte mindenre tökéletesen rá lehetett látni, remek volt Graz városát magaslati szemszögből is megtekinteni.

A harmadik munkahetemben, már kimondottan szerettem a kórházi munkám, ugyanis egyre fontosabb és több szakmai tudást igénylő munkát bíztak rám. A reggeli kiosztás, a tisztázás, a vitális paraméterek mérése rutinszerűen ment minden reggel. Rengeteg betegnek mértem vércukrot a kinti gyakorlatom alatt is. Mivel a barátom diabéteszes, már volt alkalmam bepillantani a mindennapjaiba és részt venni a terápiájában. Így nem okozott számomra problémát a cukorbetegség ellátása sem. Sok betegnek kellett infúziót bekötnöm, persze ezt csak felügyelet mellett, illetve inhalátort beüzemelni. Ezeket, a tevékenységeket is nagyon szívesen láttam el. Mivel az infúzió összeszerelése, gyógyszer felszívását otthon rendszeresen én is végeztem, így itt sem okozott ez problémát. A teendőik után, ha akadt egy kis szabadidőm, mindig szétnéztem egy kicsit a nővérszobában. Egyik nap rengeteg nyomtatványt kaptam. Hozhattam haza például üres lázlapot, diabéteszes naplót, különböző vizsgálatok, mintavételekről való leírást. További szabadidőmben megnézegettem a kötözős kocsit is. Az olyan tárgyak nevét, amit nem tudtam

németül, lejegyzeteltem egy papírra, hogy ne okozzon fennakadást az eszköz neve németül se.

Sokszor mentem le a segédápolókkal az ebédes kocsikért, ahol tálcákon van elhelyezve a helyben főzött friss, meleg ebéd. Fent az osztályon szalvétát, evőeszközöket illetve a gyógyszereket helyezzük rá a tálcákra. Majd később ezeket szobák szerint a két kocsiból szétosztjuk. Majd ugyancsak segítünk az egyedül étkezni nem tudóknak. A gyógyszereknél, amelyeket nagyon fontos, hogy bevegjenek a betegek, a gyógyszertartóra egy kis piros körmatrica volt ragasztva. Ez jelezte, azt hogy jelen kell, hogy legyen egy nővér a gyógyszer bevételekor, például a nem túl megbízható betegek esetén, vagy a gyógyszer bevitelére egyedül képtelen betegeknél a segítségnyújtást.

Június első szombatján nagy forróságra ébredtünk, így közös megegyezés alapján megbeszéltük, hogy elmegyünk a közeli strandra. Mindenki bikinit öltött magára, majd kora délután elindultunk. Nagyon jól éreztük magunkat, jó volt kicsit hűsölni a vízben és így közösen kikapcsolódni. A lányok párunkat még arra is rávettek, hogy röplabdázzunk a hőségben. Így vettünk egy 1 órás röplabdajegyet a strandon. Majd később mindenki be is állt játszani. Aztán mentünk egyet gyorsan csobbanni, majd napozni. Néhányan még egy vízilabda meccsre is beültek a benti uszodába. Sajnos nem készültem naptejjel és ezzel sajnálatos módon nem voltam egyedül, így mindannyian szépen lepirultunk a nap végére. A strand után még be kellett vásároljunk a hétvégére, így elmentünk a vasútállomáson lévő boltba. Este szinte mindenki korán nyugovóra tért, ugyanis a fürdőzés és a nap megtette a hatását, teljesen kiszívta minden erőnket.

Másnap a Kunst Múzeumot néztük meg a lányokkal. Számomra nagyon

érdekes volt a modern művészetről szóló kiállítás.

Örülök, hogy ide is eljutottam és megnézhettem ezeket, a sokszor nagyon elgondolkodtató művészi alkotásokat. A Múzeum után mindenki nagyon megéhezett, így elmentünk közösen ebédelni. Nem

sokkal később megnéztük a szállásunktól nem messze lévő Eggenberg Kastélyt és a hozzá tartozó gyönyörű parkot. Itt rengeteg fényképet készített mindenki, főleg a

parkban mászkáló csodálatos pávákról. Késő délután, miután mindenki lejárt a lábát, visszasétáltunk a szállásunkra. Majd egymás után vettünk egy kis zuhanyt, hogy késő este már ne kelljen. Lepihentünk, később vacsoráztunk, majd mindenki elfoglalta magát az utolsó itt töltendő vasárnapunkon.

A kellemes hétvége után újult erővel kezdtem meg az utolsó lendületes grazi hétfőmet. A számunkra önállóan is végezhető teendők többnyire ugyanazok voltak, tehát mi tanulók már egyedül is jártuk a kórtermeket a rutinszerű ellátás végett. Volt, hogy betegeket kellett lekísérnem, vagy levinnem egy bizonyos vizsgálati helyre, például ultrahangra.

Nagyon élveztem az utolsó csütörtököm is itt az osztályon. Aznap se unatkoztunk egy percre sem, mindig volt teendő. Reggel az osztályon pontban megkezdődött a műszakátadás, majd amint végeztünk vele egyből jött a reggeli osztás. A reggeli után sorban letisztáztuk a betegeket, valamint az ágyakat. Miután végeztünk, megbeszéltük a többi tanulóval, hogy ki melyik szobában méri meg a vitális paramétereiket. Miután végeztem, csatlakoztam a reggeli vizithez. A vizit alatt orvosi utasításra és felügyelet mellett néhány betegnek infúziót kötöttem be. Majd a reggeli vizit után, beírtam a mért eredményeket a lázlapokba. Tizenegy óra előtt elmentem vércukrokat mérni a diabéteszes betegeknek, majd nem sokkal később az ebédet is kiosztottuk. Miután végeztünk a teendőkkel, egy társammal lementünk mi is ebédelni a helyi kantinba. Amikor feljöttünk, szóltak, hogy menjünk nézni az „Ebolás- gyakorlatot”. Ez azt jelentette, hogy néhányan beöltöztek az Ebola vírus szabályainak megfelelő védőöltözetbe, majd demonstrálták, eljátszották, hogyan is kell ellátni az ezzel a vírussal fertőzött betegeket, természetesen műbabán, illetve egy mű karon vettek vért. Számomra nagyon izgalmas volt és nagyon örülök, hogy az ittlétem alatt még ebbe is betekintést nyerhettem.

Másnap az utolsó gyakorlati napunkon jött a kórházba a kísérő tanárunk, hogy elbeszélgessem a nővérekkel, hogy milyenek voltunk ez alatt az egy hónap alatt. Ezen a napon is minden ugyanúgy folyt a munka terén, mint ahogy lenni szokott. Csak az érzés volt más számomra, hogy utoljára vagyok itt, és utoljára látom az itt már jól

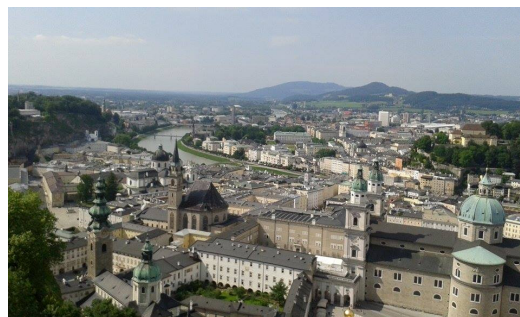
megismert csapatot. Szüneteimben néhányuktól kértem telefonszámot illetve közösségi oldalas elérhetőséget, hogy ne szűnjön meg teljesen a kapcsolat.

Szombaton Salzburgba utaztunk már a csomagokkal együtt. Az út nagyon hosszú volt, de ezt ellensúlyozta a csodaszép táj, amit útközben láttunk. Mikor megérkeztünk, gyorsan leszálltunk a vonatról és egyből a salzburgi szállásunk felé vettük az irányt.

Mivel a szállást csak később vehettük át, így csak a csomagjainkat tettük ott le. Miután lepakoltunk, elmentünk a városba. A vár felé vettük az irányt, de megláttunk egy városnéző hajót, amire egy fagyalt elnyalása után vettünk is jegyet. A hajóval a Salzach nevű folyón fodoródtunk. Eztán Mozart szülőházához vezetett az utunk. Nekem személy szerint nagyon tetszett, és jó volt tudni, hogy én ott vagyok, ahol a régmúltban Mozart élt. Mindezek után felmentünk a várba, ugyancsak egy siklószerű felvonóval, ami pillanatok alatt felért. Szétnéztünk a várban, ahol egy múzeum is ki volt alakítva. Miután mindenki végzett a látnivalókkal és eleget fotózott, a várban egy csodás szabadtéri étteremben megvacsoráztunk. Majd lesétáltunk és a nap további része szabad volt, este a szálláson találkoztunk és hamar le is pihentünk.

Vasárnap reggel vonattal, Salzburgból hazafelé vettük az irányt. Nagyon jó volt ez a kis városnézős kitérő. Bármikor szívesen visszamennék oda. A vonatút ugyan nagyon hosszú volt, de végre élményekkel telve mesélhettem az otthoniaknak és nem csak a grazi utamról.